

rat, per so que'l dit motle no-s pusqua *mermar*» 1284 (Batllia de Perp., RLR iv, 362, 363); « la lur terra se crexeria de gens e les terres dels ditz senyors reys se n *mermarien*», Perp., c. 1306 (Finke, *Acta Ar.* III, 157); i cita del *Libre de Sidrac* en el *DAG*. N'hi ha allà també dels substantius derivats; *merma* f.: «denyes dels boschs del Mas Déu --- senes *merme* d'aquels locs, per se e per sa companya pusca francament penre» 1313 (RLR xxix, 70); *mermament*: «si aquest ordonament fan, serà gran mudament e *mermament*, per so car los mercaders de la terra --- d'Aragó se mudaran per comprar en --- Fransa», Perp. c. 1306 (Finke, *Acta Ar.* III, 156).

J. Giner i Marc (c. 1955) està convençut que és genuí en el País Valencià, especialment el substantiu *merma* (sobretot *mërma*, però alguns diuen *mërma*: «allò en què disminueix una cosa per consumpció natural», per exemple en les collites, posades a la cambra durant un cert temps, hi ha *mermes* naturals (dessecació etc.); també per palometes, ratolins, cabasseig, 20 escampament etc.; també es diu que d'un camp de blat, per exemple, una ponentada, una malaltia de les plantes, ha produït *merma*: una ventada pot tombar el blat, l'arròs etc. i llavors hi ha *mermes* en la sega; però el sentit més propi és el primer: hom cull la dacsà i la desgrana i espera vendre-la quan puguen els preus, però convé no afinar massa perquè passat un temps hi ha *mermes* en el pes total (palometes, es desseca etc.). *Meremar* en val. és essencialment intr.: en val. és bona l'acc. del MGadea: *mermar* (un producte agrícola) és disminuir per consumpció natural. 30

Quant al castíssim del mot en castellà i en gallec (en quant als quals crida l'atenció l'absència del mot en port. i en el cast. medieval) ja en tracto prou en el *DECH*; notem només que es viu a l'alt-aragonès de Bielsa en el sentit de 'baixar la pressió': «con la ruta ['ruda'] *mërma* la sangre» (1965).

MOTS SAVIS: *Disminuir*, pres del ll. *diminüere* id. [S. xv] «si la adversa fortuna fins ací ha permès *disminuir* la llibertat e senyoria del nostre imperi grec ---», 40 JoMartorell (Ag. II, 98); «les adversitats abaxen o *disminuexen* la glòria dels bons», JnEsteve (*LiEleg.*, k-3-d); «augmentant los idus del mes, *disminuexen* los nombres de les kalendes», «totes les altres mesures se fan del peu, *disminuïnt* --- per les parts de as, 45 assis», OPou (*ThPu.*, 339, 75). Sembla que en aragonès antic hi hagué un verb *menovir* (intermedi entre *minvar* i el ll. *minuere*): «si por la ventura las oveyllas, por guerra o por mortaldat, se *menovivan*, que *menovescan*» 8 pora todos, assí ad aquell que prende muyto como a qui prende poco», doc. de Jaca, a. 1441, Nav. Tomás, *DLing. Ar.*, 143.62. *Disminució*: «De l'arca de Noè e de les edats del món; de la multiplicació e *disminució* dels animals», títol de dos capítols de la Doctrina moral del mall. Pacs, c. 1390 o 1400 (JMBover, *BiEscrBal.* II). *Disminuïment*. *Disminuït*. *Diminut* 'molt petit'. *Comminuir*; *comminut*; *comminució*. *Minuir*; *minució*; *minuend*, del part. d'obligació *minuendus* 'allò que ha de ser disminuït'.

*Miocè*n, compost del gr. *μειών* 'menys' (germà del 60

ll. *minus*) i *καινός* 'nou, recent'; *miocènic*.

1 Mushacke, *Die Mundart von Montpellier*, p. 122; Zaun, *Die Mundart von Aniane*, *BhZRP*h. LXI, 137. — 2 Encara que hi ha error en la cita del vers de Vaqueiras, deu ser un altre on aquest usa *amar mielhs* 'estimar-se més' (fr. *aimer mieux*) en la mateixa composició (Appel, 27.43), i hi ha alguna altra frase com *mielhs voler* i anàlogues, on l'alemany usaria *mehr* i el català *més*. Argument sense força, és clar. — 3 Alart, *RLR* xvi, 21. Observem l'acastellament general revelat alhora per *a lo*. El fet de ser en aquell any i en una correspondència oficial des de Perpinyà podria indicar un home col·locat pels Austries, connivents en la cessió d'aquella terra a França, d'estil més acastellanat que els altres comarcans. — 4 Només el *DTo*. 1670, fora de l'ordre alfabètic: «baix de davant, *minso*, simple o boig: fatuus». — 5 «Abicinabunt se --- itinere --- et *minuabit* terra» en el ms. de les Glosses emilianenses, que deu ser de c. l'a. 900 (MzPl., *Orig.*, p. 5). — 6 En *mirvar* l'acció diferenciatiua de desnasalització era només causada per la tendència a evitar que la *n* dental es tornés una labial *m* per obra de la *v*, mentre que en *MINIMARE* hi hauria hagut assimilació total: això fa que en -N-M- els fets de diferenciació són de totes les llengües (ANIMA > cat. i oc. *arma*, cast. *alma*, CAN-MEN > ll. *carmen* etc.), mentre que el cas de N-V o N-B > *rv* (*rb*) és només propi de l'occità (en una part dels seus parlars: CANNABIS > *carbe*, MANIBUS > *marves*). Altrament, veg. *BIRBAR* 'esporgar', 'eixarcolar', ja estudiat com a *mer* duplicat del nostre *mirvar*, amb evolució fonètica i semàntica una mica diferent, i l'àrea del qual respon així mateix a la Vall del Segre, i en general als parlars occidentals. — 7 Al qual deu ser idèntic, o quasi, un adjectiu *minus* 'pèlat, sense llana a la panxa', 'sense llet en una mamella', documentat en Varró i en Aelius (segons Paulus-Festus sign. igual que el del mall. *minva*), i potser en Plaute. Encara que Varró i Aelius usin una forma femenina *mina* aplicada a l'ovis 'ovella' femenina, no costa de suposar que parlant del moltó, *ovis minus* estigués per *minus* i que allò sigui forma analògica: en tot cas la *nn* de l'italià *menno* exigeix -NŪ- igual que el català *minve* (cf. it. *gennaio* JANUARIUS, *manna* MANUA, *mannaia* MANUARIA etc.). Ara bé aquest mot llatí sembla ser germà de l'irl. ant. *memb* 'petit', còrn. *minow* 'rebaixar, empètitir', bretó *minvik* «mie de pain», ags. i b-al. *minn* 'petit, exigü', gr. *μινυ* (*μινυθα* etc.), id. (cf. Walde-H. II, 92.6f. i ss.). Per això m'he abstingut de posar asterisc a l'adjectiu ll. *minus*, que només al peu de la lletra ha de portar-ne. — 8 Evidentment cal llegir així i no pas *menoniuan*, *menonescan*, com fa el publicador.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *menyscreure*, *menyscreents*, *menyscomèixer*, *menysprear*, *menyspresar*, *menysprear-se*, *menyspreuar*, *menyspreu*, *mespreu*, *menyspreable*, *menyspreador*, *menyspreament*, *menyspreant*, *menyspreança*, *menys-*